Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος | *Ἐν Ἀθήναις, 13 Σεπτεμβρίου 1908* | *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 42*

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἡ κυρία Δὲ Φροντενάκ, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἵππου της, ἔρριψε περιφρονητικὸν βλέμμα πρὸς τὸ παιδίον.

—Ἄλλα πάλι! εἶπε καγχάζουσα· φαίνεται ὅτι ὁ μικρὸς μουσικὸς ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ρίψῃ τὰ τείχη ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ βιολίου του.

Ἀλλ' ὁ Λούλλης, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν σαρκασμόν, ἐξέθεσεν ἡσύχως τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχεν ἐμπνεύσῃ αἰφνιδίως ἡ θέα τῶν ψαράδων.

— Ἡ Ὑψηλότης σας, εἶπεν, ἂς εὐαρεστηθῇ νὰ κυττάξῃ ἐκείνην τὴν χαμηλὴν θύραν, τὴν μισοκρυμμένην ἀπὸ τὰ χόρτα, εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

— Τὴν εἶδα, ἀπήντησεν ἡ ἀμαζών. Ἔπειτα;

—Αὐτὴ ἡ θύρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Λούλλης, βγάζει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν πόλιν.

—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις;

— Εἶμαι βεβαιότατος, Ὑψηλοτάτη!

Ἡ Δεσποινὶς ἐστράφη πρὸς τὰς ἀκολούθους της.

—Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό, καλαί μου φίλαι; τὰς ἠρώτησε.

Ἡ κυρία Δὲ Πιέσκ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

—Μοῦ φαίνεται, εἶπε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν προσοχὴν εἰς τὰς φλυαρίας ἑνὸς παιδιοῦ ποῦ δὲν ξέρει κἂν τὸν τόπο, ἐνῷ τόσοι καὶ τόσοι ἐντόπιοι μᾶς ἐβεβαίωσαν πρὸ ὀλίγου ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσῃ κανεὶς εἰς τὴν πόλιν.

—Ἔπειτα, προσέθεσεν ἡ κυρία Δὲ Φροντενάκ, πῶς θὰ μπορέσωμε ν' ἀνοίξωμε αὐτὴ τὴ θύρα καὶ νὰ περάσωμε; Ποιὸς ξέρει σὲ τί ὑπόγειο, σὲ τί τρύπα κινδυνεύομεν νὰ πέσωμεν!

Ἡ Δεσποινὶς εὑρίσκετο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν.

Πρόθυμος διὰ κάθε τρέλλαν, δὲν θὰ ἐδίσταζε καὶ τώρα νὰ δοκιμάσῃ τὸ μέσον ποὺ τῆς ἐπρότεινεν ὁ μικρός· ἀλλ' αἱ παρατηρήσεις καὶ ἡ περιφρονητικὴ στάσις τῶν φίλων της τὴν ἀπεγοήτευαν.

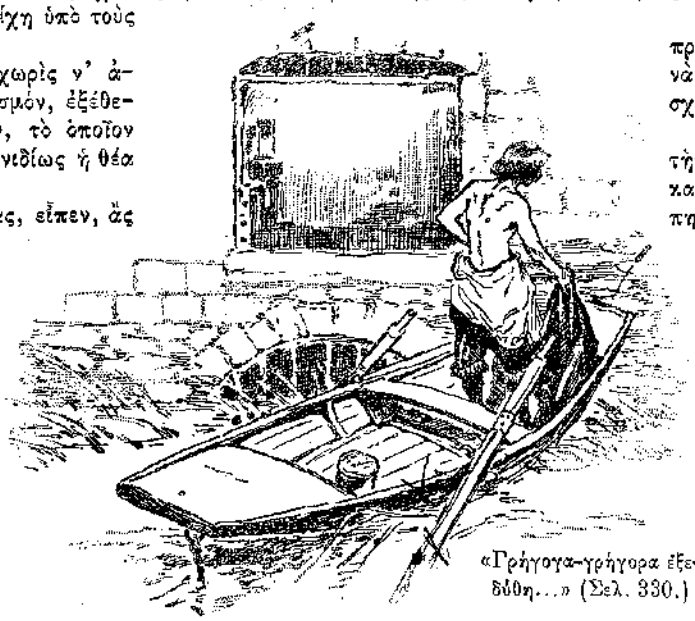

«Γρήγορα-γρήγορα ἐξεδύθη...» (Σελ. 330.)

Ἐπὶ τέλους ἡ πριγκίπισσα ἀπεφάσισε.

—Ἂς πᾶμε νὰ ρωτήσωμε, εἶπε. Πρέπει νὰ κούσωμε τί λέγουν γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ οἱ στρατιωτικοί.

—Καλὲ τί τοὺς θέλετε τοὺς στρατιωτικούς! ἀνέκραξε χάσας τὴν ὑπομονήν του ὁ Λούλλης. Ἐγὼ λοιπὸν ἀναλαμβάνω νὰ εἰσέλθω ὁλομόναχος εἰς τὴν Ὀρλεάνην... Ἡ Ὑψηλότης σας ἂς μείνῃ ἐδῶ εἰς τὴν ὄχθην, ἡσυχωτάτη, καὶ ἂν εἰς ἓν τέταρτον τῆς ὥρας δὲν εὑρεθῶ ἐπάνω εἰς τὰ τείχη, τότε ἠμπορεῖ νὰ ζητήσῃ στρατὸν καὶ κανόνια.

Πρὸς τὸ παρὸν εἶνε ὁλωσδιόλου περιττά.

Ἡ πεποίθησις μὲ τὴν ὁποίαν ὡμιλοῦσεν ὁ Λούλλης, ἔπεισεν ἐπὶ τέλους τὰς κυρίας νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἐσυλλογίσθησαν ὅτι θὰ ἦτο μεγάλη δόξα δι' αὐτάς, ἐὰν κατώρθωναν τῷόντι νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὴν κατάκλειστον πόλιν ὁλομόναχαι, χωρὶς ἀκολουθίαν, χωρὶς στρατιωτικὴν συνοδείαν, μόνον μὲ τὸν μικρὸν βιολιστήν.

Ἐπέζευσαν καὶ ἔδεσαν τὰ ἄλογά τῶν εἰς ἕνα δένδρον.

— Καλὰ λοιπόν, πήγαινε! εἶπαν πρὸς τὸν Λούλλην· περιμένομεν ἐδῶ νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ὡραίαν σου ὑπόσχεσιν.

Ὁ Λούλλης, καὶ πρὶν λάβῃ αὐτὴν τὴν ἄδειαν, ἔσπευσε νὰ λύσῃ μίαν βάρκαν, ἡ ὁποία εὑρέθη ἐκεῖ πλησίον, καὶ πηδήσας μέσα, ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ ζωηρῶς πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Λείγηρ δὲν εἶνε πολὺ πλατὺς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἐκτὸς τούτου τὸ ρεῦμά του εἶνε ἀσθενές. Ὁ Λούλλης λοιπὸν ἠμπόρεσε νὰ φθάσῃ εὐκόλως εἰς τὴν μικρὰν χαμηλὴν θύραν, διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἰδῇ νὰ ἐξαφανίζωνται οἱ ψαράδες.

Ἔδεσε τὴν βάρκαν καὶ ἐδοκίμασε νὰ σύρῃ τὸν μοχλόν· ἀλλ' ἡ θύρα δὲν ἤνοιγε.

— Διάβολε! ἐσυλλογίσθη· οἱ κατηραμένοι ἐκεῖνοι ψαράδες ἔκλεισαν λοιπὸν ἀπὸ μέσα;

Μεθ' ὅλας του τὰς προσπαθείας, ἡ θύρα ἀντεῖχε καὶ ὁ μικρὸς ἤκουεν ἤδη τοὺς σαρκαστικοὺς γέλωτας τῶν κυριῶν ἀπὸ τῆς ὄχθης.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς Ἰταλὸς ἦτο ὑπερήφανος, δὲν ἤθελε νὰ τὸν περιπαίζουν, οἱ δὲ γέλωτες ἐκεῖνοι ἄλλο δὲν ἔκαμαν παρὰ νὰ τὸν παροτρύνουν...

Παραιτηθεὶς τῆς ἰδέας ν' ἀνοίξῃ τὴν ἐπίμονον θύραν, παρετήρησεν ἀπὸ κάτω της μίαν θυρίδα κιγκλιδόφρακτον, ἐν

ε

ἶδος φεγγίτου ἢ ἀνεμιστῆρος, ὁ ὁποῖος ἦτο σκεπασμένος κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ. Αἱ σκωριασμέναι κιγκλίδες ἀπεῖχον ἀρκετὰ ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὁ Λούλλης δὲν ἦτο πολὺ παχύς. Τὸ σχέδιόν του εἶχε γίνει...

Γρήγορα—γρήγορα ἐξεδύθη, ἄφισεν εἰς τὴν βάρκαν ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ τὸν ἐνοχλῇ, καὶ μὲ γενναιότητα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ποταμὸν ὑπὸ τὰ θαυμαστικὰ βλέμματα τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐννοήσῃ τὸν σκοπόν του καὶ δὲν ἐγελοῦσαν πλέον.

Ὁ Λούλλης ἐσκόπευε τῳόντι νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς κιγκλίδας τῆς θυρίδος καὶ νὰ ὑπάγῃ νἀνοίξῃ τὴν κλειστὴν θύραν ἀπὸ μέσα. Καὶ τὸ δύσκολον αὐτὸ ἐγχείρημα τὸ ἐξετέλεσε θαυμασίως.

Πρῶτα ἐπέρασε τὸ χέρι του καὶ κατόπιν, χωρὶς δυσκολίαν, τὸ κεφάλι του. Τὴν μέθοδον αὐτὴν εἶχε μάθῃ τὸν καιρὸν ποῦ ἀλήτευεν εἰς τοὺς δρόμους τῆς Φλωρεντίας... Ἀκόμη μία προσπάθεια, καὶ τὸ λεττόν, τὸ εὐκίνητον σῶμά του ἐπέρασεν ὁλόκληρον. Ἔγινεν ἄφαντος!

Ἡ Δεσποινὶς εἶνε τώρα ἀνήσυχος. Ποῖος ἠξεύρει ποῦ νὰ ἔπεσε τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί!

Παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα. Αἱ κυρίαι ἐφώναζαν βεβαιώνουσαι ὅτι συνέβη δυστύχημα. Καὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι ἦτο ἀναπόφευκτον καὶ ὅτι τὸ εἶχαν προείπῃ...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη κραυγὴ φαιδρά. Ὕψωσαν τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδαν ἐπὶ τοῦ ὀχυρώματος τὸν Λούλλην διάθροχον, καταλασπωμένον, ἀλλ' ἀκτινοβολοῦντα ἀπὸ χαράν.

Καὶ τόση ἦτο ἡ χαρά του, ὥστε λησμονῶν τὸν σεβασμὸν τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὴν κυρίαν του, τῆς ἔστελλε φιλήματα.

Πρὸ τοῦ θεάματος τούτου ἡ Δεσποινὶς κατενθουσιάσθη, καὶ χειροκροτοῦσα ἐφώναξε:

— Μπράβο, μικρέ! Τώρα ἔλα νὰ μᾶς πάρῃς... Κάμε λοιπὸν γρήγορα!

— Μά, Ὑψηλοτάτη... εἶπεν ἡ κυρία Δὲ Φροντενὰκ ἀνήσυχος, δὲν ἐννοεῖτε βέβαια νὰ μᾶς ἀναγκάσετε νὰ περάσωμε ἀπὸ ἐκείνη τὴν τρύπα;!

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Δεσποινίς, παρατηροῦσα μὲ πονηρὸν μειδίαμα τὸ ὀγκῶδες σῶμα τῆς κομήσσης· ἄλλως αὐτὸ θὰ σᾶς ἦτο ἀδύνατον! Ἠσυχᾶστε· ὁ μικρὸς μουσικός μου θὰ μᾶς εὕρῃ ἄλλην εἴσοδον.

Πραγματικῶς· μετ' ὀλίγον εἶδαν τὴν μικρὰν θύραν νὰ σείεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τέλος νἀνοίγεται διάπλατη.

Ὁ Λούλλης παρουσιάσθη εἰς τὸ ἄνοιγμα.

— Ὁ δρόμος εἶνε ἐλεύθερος! ἐφώναξε θριαμβευτικῶς· ἔρχομαι νὰ πάρω τὴν Ὑψηλότητά σας!...

Ἐπήδησεν εἰς τὴν βάρκαν, τὴν ἔλυσε, καὶ κωπηλατῶν διηυθύνθη πρὸς τὰς κυρίας.

— Ὅσαι θέλουν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν Ὀρλεάνην, ἄς μὲ ἀκολουθήσουν! εἶπε.

Αἱ κυρίαι Δὲ Πιέσκ καὶ Δὲ Φροντενὰκ δὲν ἐγελοῦσαν πλέον. Ἡ ἀνησυχία, διὰ νὰ μὴν εἴπωμεν ὁ φόβος, ἀνεγινώσκετο καθαρὰ εἰς τὰ πρόσωπά των. Δὲν τὰς ἐνθουσίαζε διόλου ἡ ἰδέα νὰ περάσουν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην· καὶ νὰ εἰσέλθουν μόναι καὶ ἐξαφνικὰ εἰς τὴν ἄγνωστον ἐκείνην πόλιν.

— Πῶς θὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν ἀρά γε εἰς τὴν Ὀρλεάνην; ἐψιθύριζαν.

Ἐπὶ τέλους τὸ ἀπεφάσισαν ὑπὸ τὸ εἰρωνικὸν βλέμμα τοῦ Λούλλη, ὁ ὁποῖος, ὀρθιος εἰς τὴν πρῷραν, ταῖς ἔτεινε τὴν χεῖρα, καὶ εἰσῆλθαν εἰς τὴν βάρκαν.

Ἐνῷ ἐκωπηλάτει, τὸ παιδίον διεσκέδαζε νὰ τὰς τρομάζῃ:

— Ἄχ, κυρίαι μου! θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ σκύψετε πολὺ διὰ νὰ περάσετε τὸ ὑπόγειον, καὶ θὰ λερωθῆτε... Δὲν εἶνε πλατὺ σὰν κανένας διάδρομος τοῦ Λούβρου· ἀλλὰ τί νὰ σᾶς κάμω! δὲν ἔχω καὶ καλλίτερον νὰ προσφέρω εἰς τὰς Ἐξοχότητάς σας!

Ὁ Λούλλης δὲν ἔλεγε καμμίαν ὑπερβολήν. Αἱ κυρίαι ἐκεῖναι μὲ τὰς ἀμαζόνας καὶ τὰ μεγάλα πτεροφόρα καπέλλα, θὰ ἐδυσκολεύοντο πολὺ νὰ περάσουν τὸ ὑπόγειον· καὶ ὁ ἴδιος ἀκόμη θὰ ἐκοπίαζεν ἀρκετά.

Ἐδέησε τῳόντι νὰ ποδηγετήσῃ τὴν πριγκίπισσαν βῆμα πρὸς βῆμα μέσα εἰς ἕνα στενὸν διάδρομον, κατὰ τὸ ἥμισυ πλημμυρισμένον, ὁ ὁποῖος ἐτελείωνεν εἰς ἕνα κοίλωμα, ὅπου ἦσαν συσσωρευμένα ἁλιευτικὰ ἐργαλεῖα καὶ σάκκοι περιέχοντες ἅλας.

Τὸ ὑπόγειον αὐτὸ ἐχρησίμευε βεβαίως ὡς κρύπτη εἰς λαθρεμπόρους...

Στενάζουσαι αἱ ἀκόλουθαι τῆς Δεσποινίδος ἔφθασαν ἕως ἐκεῖ, ἀλλ' ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ὁ δρόμος ἐγίνετο δυσκολώτερος.

Ὁ Λούλλης ἔδειξεν εἰς τὴν κυρίαν του στενὸν ἀνωφερῆ δρομίσκον σκεπασμένον ἀπὸ μεγάλας πέτρας καὶ ἀγκάθια, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου διεκρίνετο μόλις ἀμυδρὸν φῶς.

— Ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε, φθάνει κανεὶς εἰς τὰ τείχη.

Δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ ὀκισθοχωρήσουν.

Πρώτη ἡ Δεσποινὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ μονοπάτι, ὁμολογουμένως μὲ πολὺ θάρρος. Ἀλλ' ὅσῳ ἐπροχωροῦσε, τόσον τὸ ἔχανε, διότι αἱ πέτραι κυλιόμεναι ὑπὸ τοὺς πόδας της, ἐξεσκέπαζαν σκορπιούς, φρύνους, σαύρας, ἀρουραίους καὶ ἄλλα σιχαμερὰ ζωύφια, τὰ ὁποῖα ἔκαμναν τὴν πριγκίπισσαν νὰ ἐκβάλλῃ κραυγὰς τρόμου.

Τελοσπάντων ἔφθασεν εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην· ἀλλ' ἐνῷ ἦτο ἕτοιμη νὰ φωνάξῃ θριαμβευτικῶς, παρετήρησεν, ἐκεῖ πλησίον, μερικοὺς στρατιώτας.

Ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ ὑπόγειον διὰ νὰ μὴ τὴν ἰδοῦν καὶ διὰ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὰς φίλας της, ἡ ἀνάβασις τῶν ὁποίων ἦτο ἐπιπονωτάτη.

Ὁ Λούλλης ἔσπρωχνε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν εἰς τὸν ἀνήφορον τὴν σωματώδη κυρίαν Δὲ Πιέσκ. Ἡ δυστυχὴς κόμησσα, ἐμποδιζομένη ἀπὸ τὰ μακρυά της φουστάνια καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλον της καπέλλον ποῦ τῆς ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπον, ἀνέβαινεν ἐν τούτοις ὅπως-ὅπως, καταρωμένη τὴν Ὀρλεάνην καὶ τὸν διαβολομουσικόν, ὁ ὁποῖος μὴ προσέχων εἰς τὰ παράπονά της, ἐξηκολούθει νὰ τὴν σπρώχνῃ ἀπὸ πίσω. Οὕτω, μετ' ὀλίγην ὥραν, ἡ κυρία Δὲ Πιέσκ κατώρθωσε ν' ἀνταμώσῃ τὴν Δεσποινίδα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρομίσκου.

Ἀφοῦ ἔκαμε τὸ ἴδιον καὶ ἡ κυρία Δὲ Φροντενὰκ—κάπως εὐκινητοτέρα αὐτή,—ὁ Λούλλης, δείξας εἰς τὴν κυρίαν του τὴν πόλιν, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ὑπὸ τοὺς πόδας των, ἀνέκραξε κατάκοπος ἀλλὰ καὶ περιχαρής:

— Εἶχα ὑποσχεθῇ εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα νὰ τὴν εἰσαγάγω εἰς τὴν Ὀρλεάνην. Ἰδού, εἴμεθα μέσα!

Ἡ Δεσποινὶς ἐφίλησε τότε τὸ παιδίον καὶ τῷ εἶπεν ἐνθουσιωδῶς:

— Μικρέ, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὸ ποῦ ἔκαμες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ἀχαριστία

Ἡ γυναικεία φιλαρέσκεια δὲν χάνει ποτὲ τὰ δικαιώματά της· διὰ τοῦτο, πρὶν κάμουν τὴν θριαμβευτικήν των εἴσοδον εἰς τὴν Ὀρλεάνην, ἡ Μεγάλη Δεσποινὶς καὶ αἱ εὐγενεῖς ἀκόλουθοί της, ἐσταθῆσαν νὰ εὐπρεπισθοῦν ὀλίγον καὶ νὰ ἐπανορθώσουν τὰς ζημίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποστῇ κατὰ τὴν ἀνάβασιν ἡ περιβολή των.

Καὶ ἀφοῦ τὰ καπέλλα ἐφορέθησαν ὁπωσδήποτε ἴσια, καὶ ἀφοῦ ἐδέθησαν τὰ μαλλιά, καὶ ἀφοῦ ἐκανονίσθησαν κάπως αἱ πτυχαὶ τῶν ἀμαζόνων, αἱ κυρίαι, ἀναλαβοῦσαι τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀγέρωχον ὕφος των καὶ ἀκολουθούμεναι ὑπὸ τοῦ Λούλλη, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ φυλακεῖον.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φρουρῶν ἀξιωματικός, ἀναγνωρίσας τὴν Δεσποινίδα, ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀναποφάσιστος. Ἐπιτέλους ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του.

Προχωρήσας εἰς προϋπάντησιν τῆς πριγκιπίσσης, τὴν ἐχαιρέτησεν ἐξ ὀνόματος ὅλης τῆς πόλεως καὶ διέταξε πρὸς τιμήν της τυμπανοκρουσίαν.

Ἡ εἴδησις τῆς ἀπροόπτου αὐτῆς ἀφίξεως διεσπάρη ταχύτατα εἰς τὴν Ὀρλεάνην, καὶ μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας

τὸ πλῆθος ἔσπευδε πρὸς τὰ ὀχυρώματα κραυγάζον:

— Ζήτω ἡ Δεσποινίς! Κάτω ὁ Μαζαρῖνος!

Δύο ἄνθρωποι ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ Γάστωνος τῆς Αὐρηλίας καὶ τὴν ἐκάθησαν εἰς μίαν πολυθρόναν τὴν ὁποίαν ἐσήκωσαν εἰς τοὺς ὤμους των. Ἐπὶ τοιούτου ἅρματος ἡ Μεγάλη Δεσποινίς, κατευχαριστημένη, ὡδηγήθη θριαμβευτικῶς εἰς τὸ Διοικητήριον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑΤΙ ἡ ἑλληνικὴ Σημαία εἶνε κυανόλευκος; Τί ἐσκέφθησαν νὰ συμβολίσουν μὲ τὰ δύο της χρώματα οἱ πρῶτοι οἱ ὁποιοι τὴν καθιέρωσαν; Πῶς τὸ λευκὸν καὶ τὸ κυανοῦν ἐθεωρήθησαν ὡς τὰ κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικὰ χρώματα, ὥστε ἡ σύζευξίς των νὰ ποτελῇ τὸ Ἐθνόσημον, τὸ ἔμβλημα τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς ἀπαντᾷ ἐν μικρὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου ἐσχάτως, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται «Ἱστορικὴ μελέτη περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας, ὑπὸ Βασιλείου Τζουρᾶ, ὑπολοχαγοῦ — ἐν Κερκύρᾳ 1908». Εἰς τὰς ὀλίγας σελίδας τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ὁ συγγραφεὺς συνεκέντρωσε πολλὰς περιέργους πληροφορίας καὶ κρίσεις, τῶν ὁποίων θὰ σᾶς δώσω ἐδῶ μίαν συντομωτάτην περίληψιν, διότι νομίζω τὸ θέμα πολὺ ἐνδιαφέρον.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, εἰς τὴν Τρίπολιν, ἐκανονίσθη ὡς ἐθνικὴ σημαία ἡ κυανόλευκος ὑπὸ τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως, πρόεδρος τῆς ὁποίας ἦτο ὁ Π. Μαυρομιχάλης. Δυστυχῶς, τὰ πρακτικὰ τῶν σχετικῶν συζητήσεων ἐχάθησαν. Ἑπομένως δὲν εἰμποροῦμεν νὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς τὰς σκέψεις τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι παρεδέχθησαν ὡς ἐθνικὰ χρώματα τὸ λευκὸν καὶ τὸ κυανοῦν. Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ ἀπὸ πρίν, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἡ σημαία τῶν περισσοτέρων ἑλλήνων ὁπλαρχηγῶν ἦτο κυανόλευκος. Ὅταν δὲ ἐλευθέρωθη ἡ Τρίπολις — μία ἀπὸ τὰς πρώτας μεγάλας νίκας τοῦ Ἀγῶνός μας,—καὶ κατεβιβάσθη ἀπὸ τὸ Διοικητήριον ἡ τουρκικὴ σημαία, τὴν ἀντικατέστησε (λέγει ἡ παράδοσις) μία ἑλληνική, κυανόλευκος, σχηματισθεῖσα προχείρως ἀπὸ τεμάχιον τοῦ ἐσωρράσου ἑνὸς ἱερέως, τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰ εἶνε κυανοῦν, καὶ ἀπὸ δύο λόξας τῆς λευκῆς φουστανέλλας ἑνὸς στρατιώτου.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι οἱ κανονίσαντες ὡς ἐθνικὴν σημαίαν τὴν κυανόλευκον, τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶχον ὑπ' ὄψει των. Ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνὰ χεῖρας βιβλίου ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ κυανοῦν καὶ τὸ λευκὸν ἦσαν *ἀνέκαθεν* τὰ κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικὰ χρώματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν κυανοῦν συμβολίζει τὸν οὐρανόν, τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες εἶχον συλλάβῃ καθαράν, τὸ δὲ λευκὸν εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ θείου φωτός, τῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ πηγαζούσης Σοφίας. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτὸς ὁ «φωτεινὸς οὐρανὸς» τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀτενίζοντες οἱ Ἕλληνες, ἐμπνέονται τὰς μεγάλας ἰδέας τῆς Πίστεως, τῆς Πατρίδος, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀγάπης, τοῦ Καθήκοντος.

Εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, ὅπου ἤνθισεν ὁ μεγαλήτερος ἑλληνικὸς πολιτισμός, ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἡ Παρθένος Ἀθηνᾶ, ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα, δηλαδὴ ἡ θεία Σοφία. Λοιπόν, ὁ πέπλος τῆς Θεᾶς τὸν ὁποῖον ὕφαιναν κατ' ἔτος αἱ κάλλισται τῶν Ἀθηνῶν παρθένοι καὶ περιέφερον κατὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην πομπὴν τῶν Παναθηναίων τρόπον τινὰ ὡς σημαίαν, ἦτο κυανόλευκος.

Ἡ λατρεία τῆς θείας Σοφίας ἐξηκολούθησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς νέας θρησκείας καὶ διὰ τοῦτο σταυρὸν ἔχει εἰς τὸ μέσον ἡ ἐθνική μας σημαία. Εἶνε αὐτὸ τὸ ὅραμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ πρώτου χριστιανοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος μετέφερε τὸν θρόνον του ἀπὸ τῆς Ρώμης εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐνθυμεῖσθε τὸ ὅραμα τοῦ Κωνσταντίνου: εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδεν ἕνα σταυρόν, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «ἐν τούτῳ νίκα». Ὁ σταυρὸς ἦτο φωτεινός, λευκός, καὶ φυσικὰ ἐπὶ βάθους κυανοῦ. Ἀκριβῶς δηλαδὴ ἡ μέλλουσα χριστιανικὴ ἑλληνικὴ σημαία, τὸ ἔμβλημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκχριστιανιζομένου.

Αὐτὸς λοιπόν, κατὰ τὸν συγγραφέα, εἶνε ὁ συμβολισμὸς τῶν δύο χρωμάτων τῆς σημαίας μας. Οἱ ἄνδρες τῆς Ἐπαναστάσεως, κανονίζοντες τὰ δύο αὐτὰ χρώματα, τὸ κυανοῦν διὰ τὸ βάθος καὶ τὸ λευκὸν διὰ τὸν σταυρὸν τῆς σημαίας, εἶχαν πραγματικῶς θείαν τὴν ἔμπνευσιν καὶ ἠδυνήθησαν νὰ συμβολίσουν πιστότατα αὐτὴν τὴν ἰδέαν καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἷος ἦτο πρὸ αἰώνων καὶ οἷος θὰ εἶνε εἰς τοὺς αἰῶνας!

Δὲν εἶνε δυνατὸν νἀναφέρω ἐδῶ τὰς ἱστορικὰς μαρτυρίας, διὰ τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς μᾶς πείθει πραγματικῶς ὅτι ἀνέκαθεν αὐτὰ ἦσαν τὰ χρώματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ἔρχομαι εὐθὺς εἰς τὰ ἱστορικὰ τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.

Τὴν 15 Μαρτίου 1822, ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἐκανόνισεν ὡς σημαίαν τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ τὴν ἀποτελουμένην ἐκ παραλλήλων κυανολεύκων γραμμῶν, μετὰ λευκοῦ σταυροῦ εἰς τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν ἐντὸς κυανοῦ ἐπιπέδου· κυανῆν σημαίαν μετὰ λευκοῦ σταυροῦ εἰς τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν, διὰ τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν· καὶ κυανῆν σημαίαν μετὰ λευκοῦ σταυροῦ, ἐκτεινομένου καθ' ὅλον τὸ μῆκος καὶ πλάτος, διὰ τὰς κατὰ ξηρὰν δυνάμεις.

Τὴν 4 Ἀπριλίου 1833, διὰ Β. Διατάγματος κατηργήθη ἡ ἰδιαιτέρα σημαία τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ, καὶ ἔκτοτε ἡ ναυτική μας σημαία εἶνε μία, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ τῶν πολεμικῶν πλοίων φέρει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γωνιαίου σταυροῦ ἐν κίτρινον βασιλικὸν στέμμα. Τὸ στέμμα τοῦτο προσετέθη καὶ εἰς τὰς σημαίας τῆς ξηρᾶς, τὰς κανονισθείσας διὰ τὰ φρούρια. Εἰς δὲ τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ τῆς σημαίας τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεων προσετέθη ὁ ἐστεμμένος θυρεὸς τοῦ Βαυαρικοῦ Οἴκου, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ πρῶτος βασιλεύς μας Ὄθων.

Τὴν 19 Ἀπριλίου 1864, ἀφῃρέθη ἀπὸ τὰς σημαίας τῆς ξηρᾶς ὁ βαυαρικὸς θυρεὸς καὶ ἐτέθη ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, εἰς δὲ τὸ μέσον τοῦ σταυροῦ τῆς βασιλικῆς Σημαίας προσετέθη ὁ θυρεὸς τοῦ Δανικοῦ Οἴκου, ἐκ τοῦ ὁποίου κατάγεται ὁ βασιλεύς μας Γεώργιος Α'.

Αὐτὴ εἶνε ἐν περιλήψει ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.

Δόξα εἰς Αὐτήν!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΒΟΥΝΟ

—Βουνὸ οὐρανόφταστο σὰ γίγας Βασιλιᾶς
Καθήμενος 'στῆς γῆς τὸ μέγα θρόνο
Τά πόδια μου ὡς στὰ βράχη τῆς ἀγρο-
[γιαλιᾶς
Ξαπλώνοντας, τὰ πάντα ἐγὼ ἔχω μόνο.

Κ' εἶνε ὁ χιτώνας μου τοῦ Ἀπρίλη κεντητὸς
Ὁ κάμπος πέρα ὡς πέρα, πάντα ἐμ-
[πρός μου.
Κ' ἐνῷ 'στὴν κορυφή μου τἄστρα κι' ὁ ἀετὸς
Καί, κάτου ἀπ' τὴ λευκή μου κόμη, ἥ-
[λιος τὸ φῶς μου,

Μύρια πουλάκια—λούλουδα ἀνοιχτὰ—
Κάτου ἀπ' τά γόνατά μου, καὶ πιὸ κάτου,
Μὲ τὰ δροσάτα γραιγαλάκια, φτερωτὰ
Τὸν Ὕμνο μου τονίζουν τοῦ Ἀθανάτου!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΑΠΑΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΙΝ

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

ΚΩΣΤΗΣ, *θριαμβευτικῶς:* — Τὸ βρῆκα! Ἡ κόμησσα Μαργαρίτα πρέπει νὰ σκοτόνεται ἀπὸ τὶν ἀγνωστον προσωπιδοφόρον μὲ τὴν κυανῆν στολήν, εἰς τὸ πανδοχεῖον!

ΠΕΤΡΟΣ: — Τὸ ἀποκρούω! Τὸ μυθιστόρημα τοῦ Γιάγκου θὰ ἐγίνετο φριχῶδες. Εἰς τὰ εὔμορφα μυθιστορήματα δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἕνα ἔγκλημα 'στὴν ἀρχή, γιὰ τὸ πρῶτο κεφάλαιο. Ὅλα εἶνε θλιβερὰ 'στὶς πρῶτες εἰκοσιπέντε σελίδες· ὁ ἥρως κλαίει, ὁ ὑπηρέτης κλαίει, ὁ πιστὸς σκύλος κλαίει, ὁ ἀναγνώστης κλαίει... Ἀλλ' αὐτὸ δὲν διαρκεῖ. Λίγο-λίγο τὰ πράγματα διορθώνονται, καὶ εἰς τὸ δεύτερον μέρος ξεχνοῦν, γελοῦν, χαίρονται, ἐλπίζουν. Ἐπιτέλους, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὸν ἐπίλογον, ἀνακαλύπτεται ὅτι καὶ τὸ πρόσωπον ποὺ ἐδολοφονήθη, δὲν ἀπέθανεν ἀληθινὰ καὶ ὅτι ἐκέρδισε ἑκατὸν ἑκατομμύρια εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Τρανσβαὰλ. Ἔτσι ὅλοι μένουν εὐχαριστημένοι. Νά, τέτοια ἔργα μὰ ρέσουν ἐμένα!

«Ἡ κόμησσα εἶχε λιποθυμήσει...»
(Σελ. 324, στ. β'.)

ΚΩΣΤΗΣ, *ὑψῶν τοὺς ὤμους:* — Εἶνε ἀπίθανα! Δὲν ἔχεις γοῦστο!

ΠΕΤΡΟΣ: — Ὄχι, ἔχεις ἐσύ, ποὺ σὰ ρέσουν μόνον τὰ φρικώδη!

ΚΩΣΤΗΣ: — Καθόλου. Μὰ ρέσουν τὰ πράγματα ποὺ συμβαίνουν, κάθε πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει. Νά, προχθὲς 'στὸ σπίτι, 'ς ἕνα παλιὸ βιβλίο τῆς σοφίτας, ἐδιάβασα ἕνα διήγημα ἔξοχο, θαυμάσιο!... Μὰ δὲν ἔχετε ἰδέα!

ΠΕΤΡΟΣ: — Τί τίτλο εἶχε;

ΚΩΣΤΗΣ: — Δὲ θυμοῦμαι τὸν τίτλο. Ἦταν ὅμως ἡ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἔγδαραν ζωντανὸ 'στὸν καιρὸ τοῦ Ἑκατονταετοῦς Πολέμου. Θέλετε νὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ; Πρᾶγμα ποὺ συνέβη.

ΠΕΤΡΟΣ, *ἔντρομος:* — Σώπα, γιὰ τὸ Θεό!.. Γιάγκο, πές του νὰ σωπάσῃ!

ΓΙΑΓΚΟΣ: — Σώπα, λοιπόν, Κωστῆ, μὴν τρομάζῃς τὸν Πέτρο!... Ἄ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι τίποτε τέτοιο δὲν ὑπάρχει 'στὸ μυθιστόρημά μου. Κ' εὐχαρίστως θὰ ἔβαζα μέσα καὶ γάμο, ἂν ἤξευρα ποιοὺς νὰ παντρέψω.

ΠΕΤΡΟΣ: — Γιατὶ δὲν παντρεύεις τὸν Γιόχαν μὲ τὴν εὔμορφη Γυφτοπούλα;...

ΓΙΑΓΚΟΣ: — Ὁ Γιόχαν εἶνε μόλις ἑπτὰ ἐτῶν.

ΑΝΔΡΕΑΣ: — Μπᾶ! Θὰ μεγαλώσῃ. Τὸ μυθιστόρημά σου πρέπει νὰ τὸ κάμῃς τρίτομον. Ἔτσι θὰ μπορέσῃς νὰ βάλῃς καὶ τὴν ἠλεκτρικὴ μηχανή, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔχῃ ἐφευρεθῆ.

ΚΩΣΤΗΣ: — Μᾶς ἐσκότισες μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ μηχανή σου. Πῶς σιχαίνομαι αὐτὲς τὶς βλακεῖες! Γιατὶ τότε νὰ μὴ βάλῃ κ' ἕνα ὑποβρύχιο, κ' ἕνα ἀεροπλοιο;... Ξέρεις τί θέλω ἐγώ; Νὰ ἔχῃ ἡ γρηὰ Γύφτισσα μιὰν ἄσπρη γίδα κ' ἕνα γέρο-κόρακα.

ΓΙΑΓΚΟΣ: — Μὰ τί χρειάζονται;

ΚΩΣΤΗΣ: — Νά, ἡ ἄσπρη γίδα θὰ δώσῃ τὸ γάλα της 'στὸ δυστυχῆ Γιόχαν, τὸν φυλακισμένον εἰς τὸν Πύργον τῶν Στεναγμῶν. Ὁ γέρο-κόρακας πάλι, θὰ ἐρμήσῃ ἀπάνω στὸν κακὸ Ροδόλφο καὶ θὰ τοῦ χύσῃ καὶ τὰ δύο μάτια διαμιᾶς.

ΑΝΔΡΕΑΣ: — Δὲν εἶνε ἄσχημο· τί λές, Γιάγκο;

ΠΕΤΡΟΣ: — Μὰ γιατὶ νὰ μὴ μετανοήσῃ ὁ Ροδόλφος εἰς τὸ τελευταῖο κεφάλαιο; Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα θὰ τὸν ἐσυγχωροῦσαν τότε μὲ κλάμματα, ὁ μικρὸς Γιόχαν θὰ τοῦ ἐφιλοῦσε τὸ χέρι καὶ ἡ γρηὰ-μάμμη θὰ τοῦ ἔδιδε τὴν εὐχήν της. Ἄ, θὰ ἦτο πολὺ συγκινητικόν!

ΓΙΑΓΚΟΣ: — Θὰ ἦτο γελοῖον! Ὁ Ροδόλφος πρέπει νὰ τιμωρῆται. Δὲν φαντάζεσθε εἰς ποῖον βαθμὸν εἶνε καλὸς καὶ τί κακουργήματα ἔχει καμωμένα!... Ἔπειτα, ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν κυανῆν στολήν, εἶνε δίδυμος ἀδελφός του. Τὸ ξεύρατε;

«Ἡ γρηὰ-Γύφτισσα...»
(Σελ. 332, στ. β'.)

ΠΕΤΡΟΣ: — Ἀλήθεια; Εἶσαι βέβαιος;

ΓΙΑΓΚΟΣ: — Βεβαιότατος! Τί οἰκογένεια, φίλε μου, ἔ;... Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἔκαμαν μεγάλη τρέλλα νὰ φίσουν τὸν πύργον των καὶ τὸ παιδί των...

ΑΝΔΡΕΑΣ: — Ἀμὴ ἡ γιαγιά;

ΠΕΤΡΟΣ: — Καὶ δὲν μᾶς λές, Γιάγκο, πότε θὰ τελειώσῃ τὸ μυθιστόρημά σου;

ΓΙΑΓΚΟΣ, *ἀπελπις:* — Ἄ, δὲν ξέρω. Ἔχω τόσες ἰδέες! Ὅσο γράφω, τόσο περισσότερο θέλω νὰ γράφω. Ξέρετε, ἕνα ὁλόκληρο μυθιστόρημα, θέλει δουλειά!..

ΑΝΔΡΕΑΣ: — Ὑπάρχουν συγγραφεῖς ποὺ βγάζουν ἕνα κάθε δύο μῆνες.

ΠΕΤΡΟΣ: — Πῶς τὸ κατορθόνουν;

ΑΝΔΡΕΑΣ: — Ἄ, εἶνε φοβεροὶ ἄνθρωποι! Τίποτε δὲν τοὺς στενοχωρεῖ. Ἅμα δὲν ἔχουν δικά των νὰ γράψουν, ἅμα δὲν γεννᾷ τὸ κεφάλι των, ἀντιγράφουν ἀπὸ ἄλλα βιβλία, καὶ τελειόνει. Ἄς εἶνε! οὔτε τοὺς εἶδα, οὔτε τοὺς ξέρω. Ὁ μπαμπᾶς μοῦ τὸ εἶπε.

ΚΩΣΤΗΣ: — Καὶ τί δουλειὰ κάνει ὁ μπαμπᾶς σου;

ΑΝΔΡΕΑΣ: — Εἶνε τελώνης... ἔχει καὶ παράσημο.

ΚΩΣΤΗΣ: — Λοιπόν, δὲν ξέρει τί λέει. Οἱ συγγραφεῖς δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἀντιγράφουν, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Ἐπειδὴ ἔχουν πολλὴ φαντασία, γράφουν τόσον εὔκολα, ὅσον ἐγὼ 'μιλῶ.

ΓΙΑΓΚΟΣ: — Κολοκύθια! Βλέπετε τὸ μυθιστόρημά μου; Ἔ λοιπόν, γιὰ νὰ γράψω τὸ πρῶτο κεφάλαιο μόνον, ἐκάθησα σχεδὸν δύο ὧρες.

ΑΝΔΡΕΑΣ: — Δὲν ἀπορῶ γι' αὐτό!

ΚΩΣΤΗΣ: — Μὰ ἐσὺ γράφεις σὰ χελώνα. Βάζουμε στοίχημα νὰ σοῦ τελειώσω τὸ μυθιστόρημά σου σὲ πέντε λεπτά;

ΓΙΑΓΚΟΣ: — Ἐσύ; σὲ πέντε λεπτά;

ΚΩΣΤΗΣ: — Μάλιστα!

ΑΝΔΡΕΑΣ: — Σύγασε τώρα, Κωστῆ. Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ τὤκανες... ρόϊδο!

ΠΕΤΡΟΣ: — Γδαρμένους ἀνθρώπους νὰ μὴ βάλῃς μόνο!

ΓΙΑΓΚΟΣ: — Ἐμπρὸς λοιπόν. Δέχομαι! Νά, στέκομαι μὲ τὸ ρολόϊ στὰ χέρια.

ΚΩΣΤΗΣ: — Ἀκοῦστε: Ἐμείναμεν ἐκεῖ ὅπου ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα εἰσέρχονται εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ἡ κόμησσα, κατακουρασμένη, πέφτει 'στὸ κρεββάτι καὶ κοιμᾶται. Ὁ κόμης ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν ἡσυχάζει, περιφέρεται ἐπάνω κάτω, μὲ τὸ μεγάλον ξίφος εἰς τὰς χεῖράς του. Παρέρχονται δύο ὧραι. Ὁ ξενοδόχος, ἐννοεῖται, εἶνε συνεννοημένος μὲ τοὺς ληστάς. Τοῦ ἔδωσαν ἕνα σακκοῦλι λίρες διὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν κόμητα. Τὰ χαράγματα λοιπὸν εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀπὸ τὸ ταβάνι, μὲ ἄλλους πέντε ληστάς, ὡπλισμένους μέχρις ὀδόντων. Ὁ κόμης στρέφεται κραδαίνων τὸ ξίφος του. Ἡ κόμησσα ἐξυπνᾷ καὶ ἁρπάζει τὸ καταλανικόν της ἐγχειρίδιον. Μπάμ!... Μπούμ!.... Γγκλάν! Γγκλίν!... Τέσσαρες σελίδες μάχης μὲ εἰκόνας!... Ἡ κόμησσα σκοτόνεται. Ὁ κόμης σώζεται διὰ τῆς στέγης.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Chemilly]

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ καρδία τοῦ μικροῦ Χρήστου ἔπαλλε δυνατὰ τὴν Κυριακὴν τὸ πρωί, ἐνῷ ἐπήγαινεν εἰς τὴν Φυλλάδα.

Πρὶν ξεκινήσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἡ Μαριάννα τῷ εἶχε δώσῃ ὅλας τὰς ἀναγκαίας συμβουλάς, νὰ εἶνε φρόνιμος εἰς τὸ τραπέζι, νὰ μὴν ὁμιλῇ παρὰ ὅταν τὸν ἐρωτοῦν καὶ νὰ μὴν ἐγγίξῃ τὸ παραμικρὸν χωρὶς ἄδειαν.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν Πύργον, συνήντησεν ἐκεῖ ἔξω τὴν θείαν Γερτρούδην εὐθυμοτάτην καὶ στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονα ἑνὸς κυρίου μεσήλικος μ' ἐξωτερικὸν εὐγενές. Ὀλίγα βήματα ἐμπρός των, ἐπεριπατοῦσεν ὁ Φρειδερῖκος. Καὶ μόλις εἶδε τὸν Χρῆστον, μὲ τὸ κασκέτον εἰς τὸ χέρι, ἔτρεξε ζωηρῶς εἰς προϋπάντησίν του φωνάζων:

— Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ!... Ὁ Χρῆστος!

— Τὸ καλλίτερο παιδὶ τοῦ κόσμου! προσέθεσεν ἡ θεία Γερτρούδη.

— Σὲ γνωρίζω ἐκ φήμης, μικρέ μου φίλε, εἶπεν ὁ κ. Λεντούκ μὲ πολλὴν εὐγένειαν. Ξεύρω ὅτι εἶσαι ὁ καλὸς καὶ ἀφωσιωμένος σύντροφος τοῦ Φρειδερίκου μου. Λοιπόν, μετὰ τὰς διακοπάς, ὅταν ἡ γυναῖκά μου καὶ ἡ Καρλόττα θὰ γυρίσουν 'στὸ Παρίσι, ἐπειδὴ ἔχουν ἀπόφασιν νὰ κρατήσουν ἐκεῖ τὸν Φρειδερῖκον ὀλίγας ἡμέρας, σὲ προσκαλῶ νὰ ἔλθῃς καὶ σὺ νὰ τοὺς κάμῃς συντροφιά.

— Ἐγώ, στὸ Παρίσι;! ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ, πολύ, κύριε! ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ὁ Χρηστάκης.

— Ὅσον διὰ τὴν ἄδειαν τῶν γονέων σου, προσέθεσεν ὁ κ. Λεντούκ, ἔννοια σου, θὰ τοὺς ἰδῶ σήμερα καὶ θὰ τοὺς καταφέρω.

***

Καθισμένος εἰς ἕνα σκαμνί, ὁ Θωμᾶς Κερουὲλ ἐκάπνιζεν ἡσύχως τὴν πίπαν του, ἐνῷ μέσα εἰς τὸ καπηλεῖον ἡ Μαριάννα ἐπηγαινοήρχετο, πολυάσχολος ὡς πάντοτε.

Κι' ἐνῷ ἐκάπνιζεν, ὁ Θωμᾶς ἐρρέμβαζεν.

Ἐσυλλογίζετο τὸν Χρηστάκην.

Ποῖον θὰ ἦτο τὸ μέλλον του;

Καὶ καταληφθεὶς ἔξαφνα ὑπὸ ἀνησυχίας, διηρωτᾶτο μήπως εἶχε κάμῃ μεγάλην ἀνοησίαν νὰ σχετίσῃ τὸν ἀνεψιόν του μὲ τὸν Φρειδερῖκον.

Βεβαίως ἦτο κατευχαριστημένος διὰ τὴν ἀνατροφὴν ποὺ θὰ ἐλάμβανεν εἰς τὸν Πύργον τὸ ὀρφανόν. Ἀλλὰ πραγματικῶς τὰ πάντα ἐξηρτῶντο ἀπὸ τὸν κ. Λεντούκ.

Ἂν ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀνεχώρει αἴφνης ἀπὸ τὴν Βρετάνην, ποῖαι θὰ ἦσαν αἱ συνέπειαι διὰ τὸ παιδίον;

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὑρίσκοντο αἱ μελαγχολικαί του σκέψεις, ὅταν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, εἶδε τὸν Χρῆστον μὲ τὴν οἰκογένειαν Λεντούκ.

Ἐταράχθη, ἔσβυσε μηχανικῶς τὴν πίπαν του καὶ ἐσηκώθη.

— Ὁ κύριος Κερουὲλ βέβαια! εἶπεν ὁ πυργοδεσπότης, χαιρετῶν τὸν κάπηλον μὲ καλωσύνην.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριέ μου... κυρία μου... ἐψέλλισεν ὁ Θωμᾶς, ἐγὼ ἐσάστισα... Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μπῆτε μέσα...

«Ὁ Μπιρμπῆς ἤρχισεν ἀπὸ τὸν φόβον του νὰ κλωτσᾷ.» (Σ. 334.)

— Πολὺ εὐχαρίστως... Ἀλλ' ἐπειδὴ κάτι ἔχω νὰ σᾶς 'πῶ ἰδιαιτέρως, ἡμεῖς θὰ μείνωμεν ἐδῶ ἔξω, ἡ δὲ ἀδελφή μου μου καὶ τὰ παιδιὰ ἂς ἔμβουν νὰ φλυαρήσουν ὀλίγον μὲ τὴν κυρίαν Κερουέλ.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ κ. Λεντούκ, κυττάζων εἰς τὸ πρόσωπον τὸν Θωμᾶν, τὸν ἠρώτησε:

— Δὲν εἶσθε συγγενὴς τοῦ ναυτικοῦ Ὑβ Κερουέλ;

— Μάλιστα, ὁ ἀδελφός μου! ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς συγκεκινημένος.

— Ἀδελφός σας; Δόξα σοι ὁ Θεός! Καὶ ποῦ εἶνε τώρα;... Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ, διὰ νὰ ἐξοφλήσω ἓν ἱερὸν χρέος ποὺ ἔχω πρὸς αὐτόν... Σιωπᾶτε;

— Ἀπέθανεν! ἀνέκραξεν ὁ Θωμᾶς δαγκάνων τὰ χείλη διὰ νὰ μὴν ἐκραγῇ εἰς λυγμούς. Τὸ ἔμαθα ὁλωσδιόλου κατὰ τύχην.

Καὶ διηγήθη τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς νυκτὸς ἐκείνης τῶν Χριστουγέννων.

— Τώρα δὲν ἀπορῶ, ἂν τὰ παιδιά μας ἔχουν μεταξύ των τόσην συμπάθειαν, εἶπε στενάζων ὁ κ. Λεντούκ. Μιὰ φορά, εἶνε ἀρκετὰ χρόνια τώρα, εὑρέθηκα ἀναγκασμένος νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Ὀράν, ὅπου εὑρισκόμουν δ' ὑποθέσεις, καὶ νὰ γυρίσω βιασικὰ εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου μ' ἐπροσκαλοῦσαν τηλεγραφικῶς. Μπῆκα 'ς ἕνα παλιοβάπορο τῆς ἑταιρείας Καγιὶ Σαὶν-Πιέρ, τὸ ὁποῖον μετέφερε μόνον κτήνη. Ἐγνώριζα ὅμως τὸν πλοίαρχον Δυράν ὁ ὁποῖος μοῦ παρεχώρησεν εὐγενῶς τὴν καμπίνα του. Ἔπειτα μ' ἐσύστησεν εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον. Ἦταν ὁ ἀδελφός σας Ὑβ. Τραχὺς θαλασσινός, αὐστηρός, τὸν ὁποῖον ὅμως ἐλάτρευαν οἱ ὑπὸ τὰς διαταγάς του ναῦται. Εἴχαμεν ἐξέλθῃ μόλις ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Ὀράν, ὅταν ἡ θάλασσα, κυματώδης ἐξ ἀρχῆς, ἀνεστατώθη κάτασπρη ἀπὸ ἀφρούς. Τὸ βαπόρι ἤρχισε νὰ κουνιέται σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ ἐνόμισα ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία μας ὥρα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ προειδοποίησις: ἡ τριχυμία ἐβάσταξε τρία ἡμερόνυκτα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ποὺ αἱ στιγμαὶ μᾶς ἐφαίνοντο αἰῶνες, ὁ ἄνεμος ἐφυσοῦσε μὲ λύσσαν καὶ τὰ κύματα ἐσάρωναν κάθε τόσον τὸ κατάστρωμα μὲ κρότον τρομερόν. Ὁ πλοίαρχος ἐγίνετο χίλια κομμάτια, βοηθούμενος δραστηρίως ἀπὸ τὸν Ὑβ Κερουέλ. Τὴν στιγμὴν ποὺ εἴχαμεν ἐμπρός μας κάτι νησιά, ἡ περιέργεια μ' ἔσπρωξε νὰ σκύψω ἀπὸ τὴν κουπαστήν. Ἓν ἀπότομον παρακύλισμα μ' ἐξέπλωσεν εἰς τὸ κατάστρωμα. Συγχρόνως ἕνα κῦμα, μεγαλείτερον ἀπὸ τἄλλα, ἐπλημμύρισε τὸ πλοῖον. Ἐχανόμουν!... Ἀλλ' εὐθὺς ἕνα δυνατὸν χέρι μὲ ἅρπαξεν ἀπὸ τὴν ζώνην καὶ μ' ἔρριψεν εἰς τὴν πρώτην ἀνοικτὴν καμπίναν... Ὅταν ἄνοιξα πάλιν τὰ μάτια, ὁ Ὑβ Κερουὲλ ἦτο πλησίον μου καὶ μ' ἐπεριποιεῖτο... Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Μασσαλίαν. Μόλις εἶχα καιρὸν νὰ πάρω τὴν ταχεῖαν ἀμαξοστοιχίαν διὰ τὸ Παρίσι. Ἔδωσα τὴν διεύθυνσίν μου εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον καὶ τὸν ἐξώρκισα νὰ ἔλθῃ νὰ μ' ἀνταμώσῃ. Ἀπὸ τότε οὔτε τὸν εἶδα οὔτε τὸν ἤκουσα. Ἀλλὰ τὸ χρέος μου πρὸς τὸν πατέρα, μεταβιβάζεται εἰς τὸν υἱόν. Ἀναλαμβάνω νὰ τὸν σπουδάσω ἐγώ...

Ὁ Θωμᾶς ἐδίσταζεν.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ ἀδελφοῦ σας! προσέθεσεν ὁ πυργοδεσπότης.

Τότε ὁ Θωμᾶς Κερουὲλ ἔσφιξε μὲ

συγκίνησιν τὴν χεῖρα τοῦ κ. Λεντούκ.

Ὅταν ἡ Μαριάννα ἔμαθε μετ' ὀλίγον ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, ἐψιθύρισε :

— Τὸ εὐεργέτημα δὲν χάνεται ποτέ!

* * *

Τίποτε ἀξιομνημόνευτον δὲν συνέβη κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἐρχόμεθα λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν.

Πιστὴ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν της, ἡ κυρία Λεντοὺκ εἶχεν ἔλθη νὰ καθήσῃ εἰς τὸν Πύργον τῆς Φυλλάδος μὲ τὴν μικράν της Καρλότταν, χαριτωμένην ξανθοῦλαν μὲ μαῦρα μάτια ἐξυπνότατα.

Ὅταν ὁ Φρειδερῖκος τῆς παρουσίασε τὸν Χρῆστον, ἡ Καρλόττα ἔτεινε τὸ παχουλόν της χεράκι εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Θωμᾶ Κερουὲλ καὶ τῷ εἶπε :

— Θὰ γίνωμε καλοὶ φίλοι. Θὰ ἔρχεσαι συχνὰ νὰ μᾶς βλέπῃς, καὶ τὸ βράδυ θὰ σὲ γυρίζωμε 'στὸ σπίτι μὲ τὴ μαμμά.

— Εὐχαρίστως, δεσποινίς ! ἀπήντησεν ὁ μικρὸς κοκκινίζων.

Ὁ πάγος εἶχε λυθῆ. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦτο ὁ Χρῆστος πάντοτε ᾐσθάνετο κάποιαν εὐλαβῆ στενοχωρίαν ἀπέναντι τῆς μικρᾶς Παρισινῆς. Ἐπομένως δὲν ἐγεννήθη μεταξύ των ἡ οἰκειότης ἐκείνη, ἡ συνήθης εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, ἡ ὁποία κατόπιν φαίνεται ἀνάρμοστος.

Αἱ μητέρες τὰ βλέπουν ὅλα. Ἡ κυρία Λεντοὺκ ἀντελήφθη τὴν λεπτότητα τοῦ μικροῦ ὀρφανοῦ καὶ τῆς ἤρεσεν ὑπερβολικά.

Διὰ νὰ τοῦ τὸ δείξῃ, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξίν των, συνώδευσεν αὐτὴ ἡ ἰδία τὸν Χρῆστον μέχρι τοῦ καπηλείου «Ὁ Γάτος».

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Θωμᾶς ἐγύριζεν ἀπὸ τὸ γειτονικὸν χωρίον Σαὶν-Μαίν, καὶ μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις, προσέθεσε :

— Πῆγα ὥς τὸ Σαὶν-Μαὶν νὰ ἰδῶ τὸν Μπάρμπα-Βάβο, ἕνα θαλασσινὸ γερολύκο, ποῦ μ' ἔμαθε μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ τὴν τέχνη, καὶ ποῦ ζῇ τώρα ἐκεῖ μὲ τὴν μικρή του σύνταξι. Τὴ στιγμὴ ποῦ ἀδειάζαμε ἕνα κανάτι κρασί, ἦλθε μιὰ γρηὰ γειτόνισσα, πτωχή, νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ τῆς ἀγοράσω τὸ γάϊδαρό της, γιατὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν τρέφῃ... Δὲν τῆς εἶπα οὔτε ναὶ οὔτε ὄχι... Ἀλλά, μεταξύ μας, ὁ γαϊδαρέλλος της θὰ μοῦ ἄρεσε... Εἶνε νέος, θὰ ἐδιασκέδαζαν μαζύ του τὰ παιδιά, καὶ τελοσπάντων θὰ ἐκάμναμε μιὰ εὐεργεσία.

Ἡ Καρλόττα ἤκουσεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν.

— Ὤ, μαμμά ! ἀνέκραξε· ἀγόρασέ μας τον ! Θὰ τὸν καββαλικεύουμε μὲ τὸ Φρειδερῖκο καὶ μὲ τὸ Χρῆστο καὶ θὰ τὸν βγάλουμε Μπιριμπῆ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Κερουέλ, ποῦ ἐσυλλογίσθητε ἐμὲ δι' αὐτὴν τὴν εὐεργεσίαν ! εἶπεν ἡ κυρία Λεντούκ. Νὰ πᾶτε ἐκ μέρους μου νὰ ἀγοράσετε τὸ ζῶον καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ παζαρεύσετε πολύ.

* * *

Μίαν ἡμέραν, πρὶν νὰ ἔλθῃ ἀκόμη ὁ Χρῆστος, ὁ Φρειδερῖκος καὶ ἡ Καρλόττα παρηκολούθουν τὴν τουαλέτταν τοῦ Μπιριμπῆ.

Ὁ ἁμαξᾶς τοῦ Πύργου ἐξύστριζε τὸ ζῶον εὐσυνειδήτως.

— Γιάννη ! ἐφώναξεν ἔξαφνα ἡ μαγείρισσα. Ἡ δεσποινὶς Γερτρούδη σὲ θέλει. Γιὰ νὰ ζέψῃς, βέβαια, γιατὶ ὁ κύριος ἐτηλεγράφησεν ὅτι ἔρχεται.

Εἰς τὴν βίαν του, ὁ ἁμαξᾶς ἄφισε τὸν Μπιριμπῆν, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι δὲν ἦτο δεμένος, συγχρόνως δὲ ἐλησμόνησε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ σταύλου.

Ὁ Μπιριμπῆς, καταχαρούμενος διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, ἐξῆλθε καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ.

— Πρόσεξε ! ἐφώναξεν ὁ Φρειδερῖκος πρὸς τὴν ἀδελφήν του· θὰ σὲ κλωτσήσῃ !

Ἡ Καρλόττα, τρομαγμένη, ἀπεμακρύνθη ὅσον γρηγορώτερα ἠμποροῦσε.

Ἐν τούτοις ὁ Μπιριμπῆς ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ εἰς τὴν αὐλήν, ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν καγκελόθυραν τοῦ πύργου καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου.

Ἐνῷ ὁ Φρειδερῖκος ἔτρεχε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα του, ἡ Καρλόττα σαστισμένη, ἔκραξε τὸν γάϊδαρον μὲ μεγάλας φωνάς.

— Μπιριμπῆ ! ἔμπα μέσα !...

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ κοριτσάκι ἐφοροῦσεν ἕνα ὡραῖον κόκκινον φόρεμα ποῦ τῆς ἐπήγαινε θαυμάσια· ἀλλὰ τὸ ζωηρόν του χρῶμα ὀλίγον ἔλειψε νὰ τῆς στοιχίσῃ τὴν ζωήν.

Ἐπλησίαζε σιγὰ-σιγὰ τὸν γάϊδαρον, ὅταν μία κραυγὴ τρόμου τὴν ἔκαμε νὰ γυρίσῃ ἀποτόμως.

Τότε ἐκαρφώθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸ ἔδαφος ἀπὸ τρόμον ἀπερίγραπτον...

Ἀγέλη βοῶν ἤρχετο μακρόθεν. Καὶ ἕνας ταῦρος μανιώδης ἔτρεχεν ἐμπρός, μὲ χαμηλωμένην κεφαλὴν καὶ ἀπειλητικὰ κέρατα. Τὸ κόκκινον φόρεμα τὸν εἶχεν ἐξερεθίσῃ.

Μόλις ἀπεῖχε δύο βήματα. Τὸ φρικῶδες δυστύχημα ἦτο πλέον ἀναπόφευκτον.

Ἀλλ' ὁ ταῦρος σταματᾷ. Ἕνα παιδὶ παρουσιάζεται ἔξαφνα μεταξὺ τῆς Καρλόττας καὶ αὐτοῦ. Τὸν κτυπᾷ μὲ ἕνα ξύλον καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε ὁ Χρῆστος.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ Μπιριμπῆς ἤρχισεν ἀπὸ τὸν φόβον του νὰ κλωτσᾷ. Μία κλωτσιὰ εὑρίσκει εἰς τὸ μέτωπον τὸν ταῦρον, ὁ ὁποῖος τρέπεται εἰς φυγήν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

40 καὶ 41.—Ἡ *Θαλασσία Αὔρα* συνιστᾷ εἰς τοὺς εὐπόρους φίλους μας δύο ἀπόρους συμμαθητρίας της ἐν Λαρίσσῃ, αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεγάλον πόθον νὰ γίνουν συνδρομήτριαι.

42.—Ἡ ***Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου*** συνιστᾷ ἕνα πτωχὸν παιδί, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ποῦ διψᾷ ἐπίσης Διάπλασιν.

Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐγγραφοῦν καὶ αὐτοὶ γρήγορα.

Σήμερον ἔχομεν καὶ τὸν πρῶτον ὑποψήφιον, διὰ τὸ Δημοψήφισμα τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν. Ἡ ἀγγελία του εἶνε πραγματικῶς εὐφυεστάτη. Ἔτσι ὀνειρεύομαι πάντοτε τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας : μίαν στήλην σπαρταριστὴν ἀπὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀπὸ πνεῦμα. Καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ νέος Διαγωνισμὸς τὸν ὁποῖον θὰ προκηρύξω μετ' ὀλίγον, θὰ συντελέσῃ πολὺ εἰς τὴν ἀνακαίνισιν καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς στήλης τῶν Μ. Ἀγγελιῶν.

Ὄχι, ***Ἀνθοστόλιστη Χίος***, συνδρομήτριαν μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω. Τὰ ὀρτύκια ποῦ μοῦ ἔστειλες τηλεγραφικῶς, φαίνεται ὅτι τὰ ἔφαγεν ὁ τηλεγραφητής. Πῶς θυμήθηκες καὶ νὰ μοῦ γράφῃς μὲ τὰ τόσα καθημερινὰ κυνήγια, ψαρεύματα, ἱππασίες, πατινάδες κτλ. Πάλι καλά !

Αἱ Ἀσκήσεις σου, ***Σμυρναῖε***, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν, διότι στέλλονται τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τοῦ σχετικοῦ διαγωνισμοῦ. Τί κρῖμα νὰ μὴ διαβάζετε προσεκτικὰ τοὺς Κανονισμοὺς καὶ νὰ κοπιάζετε ἄδικα ! Τὸ ξαναλέγω : Ἀσκήσεις δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ στέλλετε, παρὰ κάθε φορὰν ποῦ προκηρύσσεται «Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Π. Ἀσκήσεων» καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους του.

Ἁπλῆ σύμπτωσις ἦτο, ***Πνοὴ Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου***, νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω ἐκτενῶς. Μοῦ εἶχε τελειώσῃ ὁ χῶρος, ὁ διαθέσιμος διὰ τὰς ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις, πρὶν φθάσω εἰς τὴν ἰδικήν σου ἐπιστολήν. Δὲν εἶδες λοιπὸν ὅτι αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν δημοσιεύονται τώρα ἐπὶ πληρωμῇ ; ὥστε πρέπει νὰ μοῦ τὰς ξαναστείλῃς συνοδευομένας ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

«Σήμερα εἶνε ἡ τελευταία μου ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας· γιατὶ ἀπὸ αὔριον Δευτέραν θαρχίσω τὰ μαθήματα.» Αὐτὰ μοῦ γράφει εἰς τὸ ὡραῖόν του γράμμα τὸ ***Ζήτω ἡ Πατρίς***. Καὶ πόσα δὲν λέγουν αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις!.. Εἶνε ὁλόκληρον τὸ ποίημα, ποῦ σᾶς ἐζήτησα διὰ τὸν ποιητικόν μας Διαγωνισμόν ! . . .

Ἄλλα περιοδικά, ***Μικρὸς Μουσικέ***, τὸ καλοκαῖρι κάμνουν τελείας διακοπάς, καὶ ἄλλα ἀραιόνουν τὴν ἔκδοσίν των. Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» π. χ. δὲν ἐκδίδεται ἐπὶ δύο-τρεῖς μῆνας· τὰ «Παναθήναια» τὸ καλοκαῖρι ἀπὸ δεκαπενθήμερα γίνονται μηνιαῖα. Τὸ μόνον ποῦ κάμνει ἡ «Διάπλασις» — καὶ αὐτὸ ἐκτάκτως, σπανιώτατα, μόνον κατὰ τοὺς θερμοτέρους μῆνας τοῦ θέρους,—εἶνε νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδιά της εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀνὰ δύο.

Οἱ ὡς ἄποροι συστηθέντες καὶ ἐγγραφέντες ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Συλλόγων, δὲν πρέπει νἀπευθύνουν πρὸς ἐμὲ τὰς αἰτήσεις των περὶ ἐγκρίσεως ψευδωνύμου ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως (Georges Anagnostou, Box 387, Alexandrie, Egypte), ὁ ὁποῖος θὰ στέλλῃ πρὸς ἐμὲ τὴν παραγγελίαν συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Τοζέλι*. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θαργήσῃς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Διεβίβασα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τὰ συγχαρητήριά σου, διὰ τὰ ὁποῖα σ' εὐχαριστεῖ. Ναί, μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν θὰ διαβάσω τὰ ποιήματά σου.

Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου, ἐννοεῖς βέβαια τὴν ὑπ' ἀριθ. (Η, 492) Μικρὰν Ἀγγελίαν. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε τὰ ἀστεῖα τοῦ Κράτους τῶν Ἀνοικτοκάρδων· δὲν ἔχουν τίποτε τὸ πειρακτικόν ! Ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη.

Ὡραιοτάτας ἐπίσης ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχω τόπον νἀπαντήσω, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : ***Ἰδανικότης, Ἄνοιξις τῆς Ζωῆς, Ἐθνικὴ Σημαία, Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος, Ζήτω ἡ Ἑλλάς, Νηρηῒς του Αἰγαίου, Ἠχὼ τῆς Καρδίας, Δοξασμένη Πατρίς, Μελαγχροινὴ Ἀφροδίτη*** καὶ ***Ἀτρόμητος Γυμνασιόπαις***.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : *Δοὺξ τῆς Ναυπάκτου*, α. (Θ. Λ.) *Εὐπαλίνειον Ὄρυγμα*, α. (Λ1) ***Μοσχάτο Σταφύλι***, α. (Λ2) *Ρέκβιεμ* α. (Ρ). *Δοὺξ τῶν Σαλώνων*, α. (Σ. Λ.) *Λατρουμενικὴ Ἀρσακειάς*, κ. (Π. Ι.) *Φιλοτιμολατρούμενικός*, α. *Κάιω ὁ Πυρῆνας* α. *Σκοῦπα τῆς Δημαρχίας*, α. (Χ. Μ.) *Λάτρης τοῦ Ὡραίου*, α. (Α.Γ.Κ.) *Δοξασμένη Πατρίδα*, α. (Α. Ι.) *Ἐποχὴ τοῦ Περικλέους*, α. (Π. Κ.) *Πηγὴ τῆς Αἰγύπτου*, α. (Π. Τ.) *Κωνσταντινουπολίτης* α. (Κ. Ο. Σ.) *Ἠλεκτρικὸν Τράμ*, α. (α+6) *Ἀθηναϊκὴ Ἐπιθεωρησις*, κ. (; !) *Σφακιανή*, κ. (Λ.) *Ἰδεώδες τῶν Ἑλλήνων* α. (Π. Ν. Π.) *Αὐγαρεά*, κ. (Α 3) *Αἰγυπτιακὴ Μούμια*, κ. *Παρδαλωτὴ Γαλῆ*, κ. (Κ. Χ.) *Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου*, α. (Β. Ρ. Θ.) *Ροδόφυλλο*, κ. (Κ. Π.Χ.) *Καταλανικὴ Μάχαιρα*, α. (Φ. Λ.) *Ρωβῦρος ὁ Κατακτητής*, α. (! ! !) *Γελόεσσα Φύσις*, κ. (Μ. Ν. Κ.) *Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως*. α. (Λ. Χ. Ψ) *Λογάκι τῆς Νύκτας*, κ. (Ψ—Β) *Πεθαμένη Ψυχὴ* κ. (22) *Αἰγυπτιακὸς Ρυθμός*, α. (; !) *Φιλοτιμοερωτικός*, α. (Π. Λ. Ε.) *Σκλαβωμένη Πατρίδα*, κ. (Χ. Ρ. Σ.) *Ἀφρικάνα*, κ. (Λ. Π.) *Παρηγοριὰ στὸν Πόνο*, α. (φεῦ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : *Δραπέτης Ἄγγελος*, α. *Ἑκάτη*, κ. *Ἰηθεύς*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς : Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : ἡ *Ἰδανικότης* (0) μὲ *Βαρῶνον Σκαρπίαν, Κήρυκα τοῦ Δικαίου, Ἀνοικτόκαρδον Βασιλῆαν, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Κυανόλευκον Λάβαρον*—τὸ *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθεριᾶς* (0) μὲ ***Ἀνθοῦσαν Νεότητα***, *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν, Φιλελεύθερον Ἑλληνίδα*·—ὁ *Ταπεινὸς Κύριος* (0) μὲ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, ***Λάτρην τοῦ Ἀπείρου***, *Κυανόλευκον Λάβαρον, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Εὐγενῆ Φιλοδοξίαν*·—ὁ ***Ἄγγελος Αὐγερινὸς*** (1) μὲ ***Ἀφρόκρινο***, *Ρόδον* ***Ἀμάραντον***, *Φωτεινὴν Σάντρη*·—ἡ *Νάρκη* (0) μὲ ***Φῶς*** *τῆς Νυκτός, Καλλικαντζαρέους*·—ὁ ***Ἐθνικὸς Ὕμνος*** (1) μὲ ***Ἑλληνικὴν Αἴγλην***, *Εὐέλπιδα Ὕπαρξιν, Μαραμένην Φύσιν*·—ὁ *Λάτρης τοῦ Ὡραίου* (0) μὲ ***Μαραμένην Φύσιν***, *Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην*·—ἡ ***Ἄνοιξις τῆς Ζωῆς*** (0) μὲ *Χρυσόφτερην Ἐλπίδα, Ἐρνάνην, Νέαν Γυναῖκα*·—ἡ *Παρία Κόρη* (0) μὲ ***Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου***, *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν*·—τὸ ***Ζιζάνιον Πύργου*** (1) μὲ ***Μελαχροινὴν Ἀφροδίτην***, ***Μαραμμένην Φύσιν***.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Ὀνειροφάνταστην Πατρίδα*** (ὡραῖον τὸ γραμματάκι σου· ἐνέκρινα ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ γράφῃς καὶ τὄνομά του·) ***Ναυτίλον*** (ἰδὲ τί γράφω παρεπάνω πρὸς τὸν Σμυρναῖον·) ***Ταπεινὸν Κύριον*** (τῆς ἀδελφῆς σου, τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον ποῦ τῆς ταιριάζει περισσότερον κατὰ τὴν γνώμην μου· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε πλέον·) ***Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*** (νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ ἀνεψοῦλα ! αἱ εὐχαί μου εἶνε ἀκριβῶς αὐταὶ ποῦ διατυπώνεις εἰς τὸ ὡραῖόν σου γράμμα·) ***Αἱματόβρεκτον Μακεδονίαν*** (τὸ ὀφειλόμενον τετράδιον ἐλήφθη βραδύτερον·) ***Ἐαρινὴν Πανσέληνον*** (καθόλου «περίεργον» δὲν μοῦ φαίνεται τὸ ὅτι χαίρεσαι ποῦ ἀρχίζει τὸ σχολεῖον· ἀπεναντίας πιστεύω ὅτι εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια) ***Φίλην τῶν Ζῴων*** (ὡραῖον καὶ δροσερὸν τὸ γραμματάκι σου σὰν τὸν «Χριστόν», δηλαδὴ τὸ βουνὸν ποῦ μοῦ περιγράφεις·) ***Ἰωάνναν Δάρκ*** (ναί, ὁ «Χρῆστος» θὰ σᾶς ἀρέσῃ πολύ· ἔχεις δίκηο, τὸ λάθος διωρθώθη)· ***Μαρμαρωμένον Βασιλῆαν*** (δύο θέατρα εἰς τὴν πόλιν σας; καὶ βέβαια εἶνε πολλά· ἐχάρηκα πολὺ διὰ τὸν ***Ἑλληνόπαιδα***, τὸν ὁποῖον σὲ παρακαλῶ νὰ ἀσπασθῇς ἐκ μέρους μου·) ***Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου*** (ἔστειλα·) ***Ἀνδρεῖον Ἄνδριον*** (καὶ σὲ ἐπίσης παραπέμπω ἀνωτέρω εἰς τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὸν ***Σμυρναῖον***·) ***Μυροβόλον Χαραυγὴν*** (χαίρω πολὺ ποῦ ἐγνώρισες τὴν καλήν μας αὐτὴν φίλην·) ***Ψαροπούλαν*** (μὲ ὑγείαν λοιπὸν τὸ σχολεῖον·) ***Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθεριᾶς, Ἄγγελον Αὐγερινὸν*** (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα·). ***Ναύαρχον τῶν Ἀστακῶν*** (ὄχι, ὄχι·) ***Κοραῆν*** (μόνον τὸ 23-24 ἐστάλη ἐκ νέου·) ***Πρόαντα τοῦ Νικίου*** (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) ***Κύκνον Μυτιλήνης*** (βραβεῖον ἔστειλα·) ***Δοξασμένην Πατρίδα*** (τί πρώτη βροχή! δὲν λὲς τὸ πρῶτο ... χιόνι ; ὁ Πίνδος δὲν εἶνε χιονισμένος ;) ***Παρίαν Κόρην*** (ἔστειλα· γράφε μου λοιπὸν συχνότερα·) ***Στολοκαύτην Ἡμίθεον*** (ἔστειλα·) ***Λάτρην τοῦ Ἀπείρου*** (δεκτή· κάθε Διαγωνισμὸς εἶνε αὐτοτελής, χωριστός· δὲν κρίνεται δηλαδὴ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς προηγουμένους·) ***Κλαυσίγελων Ζωὴν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11 Σεπτεμβρίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 3 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 14 Ὀκτωβρίου.

398. Λεξίγριφος.

Ἓν ζῶον καρποφόρον
Κ' ἓν οὐσιαστικόν,
Ἐπίρρημα 'στὸ τέλος
Τῶν ἀριθμητικῶν,
Τὸν μέγαν Ἀθηναῖον
Τὸν εὐγενῆ καὶ ὡραῖον
Σοῦ κάμουν 'ς τὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστακῶν

399. Συλλαβόγριφος.

Δικά σου, λέγει, εἶνε
Φθόγγος καὶ τρωκτικόν . . .
Καὶ ἔνδοξον σοῦ κάμνει
Νησὶ ἑλληνικόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δάκρυ τοῦ Χριστοῦ

400. Μεταγραμματισμός.

Ἄνακτος τῶν παλαιῶν
Ἂν ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Κύκλωπα ἐκ τῶν γνωστῶν
Φανερόνεις ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργικεραύνου Διὸς

401. Ἀναγραμματισμός.

Ἀνθρώπους, ζῷα καὶ πτηνά,
Μόνον ἐγὼ σιτίζω,
Ἀναγραμματιζόμενον
Τὰ πλοῖα καταρτίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐγωϊσμοῦ

402. Ἀστήρ.

```
*     *     *
  *   *   *
    * * *
* * * A * * *
    * * *
  *   *   *
*     *     *
```

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκωνται : Καθέτως πλανήτης ὁριζοντίως βασίλισσα τῶν Θηβῶν, διαγωνίως δὲ χώρα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ κῆτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστεως τῆς Ἰωνίας

403. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Φυσικὸν Φαινόμενον—Μέλος = Φωνῆεν +
Ἀντωνυμία—Ἀντωνυμία = Φωνῆεν +
Βασιλεὺς—Νῆσος = Φθόγγος +
Πάπας—Σύμφωνον = Ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων : Ἥρως ἡμίθεος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Ἑλλάδος

404. Ἀκροστιχὶς μετὰ ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὁμηρικὴν ἡρωΐδα, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, μέγαν ποταμὸν τῆς Ἀμερικῆς :

1, Πόλις τῆς Γαλλίας· 2, Ὄρος τῆς Κεφαλληνίας· 3, Πέτρα ὑπὸ τὴν θάλασσαν· 4, Μέρος τοῦ προσώπου· 5, Χώρα τῆς Ἀσίας· 6, Ἄξιος φυλακῆς· 7, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· 8, Τίτλος διοικητοῦ ἢ κυβερνήτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

405. Ἐλλιποσύμφωνον.

αι-η-αεη-ηει-οαι-εαιαι-ει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐσκίου Πλατάνου

406. Γρῖφος.

```
LLLLLLL      L L L
   L       L       L
   L      L         L      ον h ἄφες
   L       L       L
   L         L L L
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θεᾶς τῆς Ἀγάπης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34.

313. Χρυσόστομος (τόμος χρυσός . . .)—314. Λαγών-λαγώς.—315. Πύργος-Πύρρος. —316. Μαγνησία-μαγνήσιον.—317. *Μωρός* (τολΜηρός, αἰδήμΩν, ἀνδΡεῖος, φρΟνιμος, Σώφρων.)

318.

```
ΣΥΑΓΡΟΣ
 ΤΙΜΩΡΙΑ
 ΤΑΚΙΤΟΣ
ΑΡΤΕΜΙΣ
 ΒΕΛΓΙΟΝ
  ΠΙΣΙΔΙΑ
  ΑΝΝΙΒΑΣ
```

319. *Εὐποιΐας ἧς ἔτυχες μνημόνευε.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῆς ἄνω ἀριστερᾶ γωνίας προχωρεῖ πάντοτε λοξοειδῶς, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἐναλλάξ.)—320. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Γ : *ὄργια, ἰγδίον, ὀργῶ, ἄγρα, ἄγριος, γραφή*.—321. ΟΠΟΘΙ-ΚΟΙΟΣ-ΝΑΟΥΜ (ΟΚΝηρία, ΠΟΑ, ΟΙΟς, ΘΟΥρία, ἸΣΜήνη.)—322. Λύχνος τοῖς ποσί μου ὁ νόμος σου.—323. *Ἡ μέλισσα συνάγει μέλι* (Ι-μ' ἔλ εἰς α-συν α-γῆ μὲ λι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

('Η λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, ἤτοι αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται).

Ἀγαπητὴ *Σμυρναϊκὴ Ἠχώ*, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς σου. — Ἐαρινὴ Πανσέληνος. *(Η, 545)*

Αὐτὸ τὸ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ μας τὸ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ
Μαζὶ μὲ τὴν ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ἑνωμένο,
Καθὼς κ' εἰς ἐμὲ φαίνεται, ὅλους νὰ τους νικήσῃ
Κι' ἀλλοίμονο 'ς ἐκεῖνον ποῦ δὲν θὰ τους ψηφίσῃ.
Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος (Η, 546)

Παιδιὰ ὅλοι καμψῆφεῖ
Ν' ἀναδείξωμεν ὡς πρώτην
Τῆς **ΜΑΝΝΟΥΛΑΣ ΤΗΝ ΕΥΧΗ**
Σαμία Ἡγεμονόπαις (Η, 547)

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ *Ἐθνικὸν Στόλον*, *Ἄνθος Χίου*, *Ἀθάνατον*, *Παράξενην*, *Καϊρινὸν Δημοκοντόρον* δι' ἣν ὑποσχονται ὑποστήριξιν ἐν Δημοψηφίσματι. —*Ἑλληνὶς Μητέρα* καὶ Σια *(Η, 548)*

Τιμή μου, *Πλάτανε*, νὰ ἐπήγαινα ἐθελοντὴς στὴν Πατρίδα μου καὶ ἂν μὲ πετσόκοβαν δὲν θἄλεγα· σφάξε μ' ἀγᾶ μ' ν' ἀγιάσω ! ! !
Ἤκουσας τὸ μμπούμ ; ! — *Ἰδανικόπεις*

Στὸ *Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο* μαζὶ μὲ τὸν συνδυασμὸν «Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως» τὴν ψῆφόν μας.— *Ἐθνικὸς Στόλος* καὶ Σια. *(Η, 550)*

Εὐχαριστῶ *Εὐχὴν τῆς Μάννας* καὶ *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου* δι' εὐγενῆ περιποίησίν των εἰς Ἀλεξάνδρειαν. — *Ἐθνικὸς Στόλος*. *(Η, 551)*

Θάνατος Ἑλλάς, τί ἔπαθες καὶ δὲν γράφεις ; — *Ἐθνικὸς Στόλος*. *(Η, 552)*

Τρία πουλάκια κάθωνταν στοῦ *Ὀνειροπόλου* τὸ [τάμπουρι
τῶνα τηράει στὰ πρόσπερσυ, τὸ ἄλλο στὰ ἐπέρσυ,
τὸ τρίτο, τὸ μαυρήτερο, μοιρολογάει καὶ λέει:
«—*Ὀνειροπόλε* μου, ἀρχηγέ, *τῆς Δόξης* καπετάνιε
πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε, μαύρη σὰν καλιακούδα.
Ἔρχεται ἀκ' τὴν Αἴγυπτο κι' ἀπ' τὴ Μικρὰ Ἀσία
ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, κι' ἀπὸ τὴ Θεσσαλία.
Μαῦρα, μαῦρα *ἀλύπητα* στέλνουν κι' ἀπ' τὴν
Ἀχ, ἀλλοί σου, συμφορέλια [Ἀθήνα.
Τὴν ἐπάθατε καὶ πάλιν.
Κρύψου, κρύψου, μεραχλῆ μου,
μαῦρο φεῖδι θὰ σε φάγῃ».
Κι' ὁ *Ὀνειροπόλος* γέλασε, γέλιο σαρδωνικὸ
καὶ τὸ πουλάκι ἔπνιξε, γιατ' εἶπε τὸ σωστό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ
[εἶνε ἕτοιμη γιὰ σένα] *(Η, 553)*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ
Ὑποψηφία διὰ πρωτεῖα
Διαγωνισμοῦ ***Μικρῶν Ἀγγελιῶν***

Τὰ πιὸ θερμά μας συγχαρητήρια στέλλομεν στὸν *Ρηγολέττον* καὶ *Κουροπάτιον* διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς των.— *Ἄγγελος Αὐγερινός, Σονάτα Μπετόβεν*.—Ἐν Χανίοις. *(Η,555)*

Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰαπωνικῆς Ὁμάδος ἐν τῇ «Ἑνωτικῇ Ἰσχύει» ἔσεται τὸ καὶ πέρυσιν βραβευθέν,
ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ
ὅπερ μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ συνδυασμοῦ τῆς «Ἑνωτικῆς Ἰσχύος» ἐνθέρμως θέλουσιν ὑποστηρίξει σύμπαντες οἱ Ἰάπωνες. (Η,556)

Δηλῶ ὅτι τὸ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ *Μαγεμμένου Ἀκρογιαλιοῦ* ἐπεισόδιον τῶν Ἀσκήσεων ἦτο ἁπλουστάτη παρεξήγησις. ἐγκαίρως εὐτυχῶς κατανοηθεῖσα.
Ζήτω ἡ Ἑλλάς. (Η,557)

Ἐν ἔρχομαι κοντὰ στὸν πήγαδο, Βασιλόπαι, γιατὶ ἂν πέσωμενε μέσα καὶ πνιγούμενε... ὕστερα μ' ἔντα μοῦτρα α πάμενε ς' τὴ Χιό;.. Θὰ μᾶς παραφυλάῃ ὁ Μισὲ Μπουρλῆς μὲ τὰ κανόνια...—*Νυκτοκόραξ* *(Η,558)*

Τῇ διαταγῇ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης τῶν Ἀνοικτοκάρδων καὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ συμβουλίου, καταδικάζω *Ἀστέρα Χίου* εἰς δεκαήμερον φυλάκισιν καὶ δεκάφραγκον πρόστιμον ὡς ἀπονείμαντα τιμὰς ἐν ἀγνοίᾳ των.—*Ἀστὴρ τῆς Εἰρήνης*, ὑπουργὸς Δικαιοσύνης. *(Η,559)*

Προτείνομεν ἀλληλογραφίαν μετὰ παντὸς συνδρομητοῦ.
ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ,
ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ
Ὑποψήφιοι πρὸς βράβευσιν. (Η,560)

Γνωστοποιῶ ὅτι πᾶσα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* παρεξήγησις ἐξέλιπε, καθότι ὑπ' ἄλλων εἰς αὐτὸν τἄλλοτε γραφέντα ὑπεβλήθησαν.
Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι. (Η,561)

Γελοιωδεστάτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν γραφόμενα *Ὀνειροπόλου Δόξης*, ὅτι δηλαδὴ οἱ φίλοι μας ἐννοήσαντες μὲ ποίους ἔχουν νὰ κάμουν ! ! ! μᾶς ἀφῆκαν στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Ὅθεν προκαλῶ αὐτὸν δικαιολογηθῆναι δηλώνων ἕνα, οὐχὶ πολλούς, ἐκ τῶν ἀποσκιρτησάντων· ἄλλως *ψεύδεται* χονδροειδέστατα καὶ τότε ἐγὼ θὰ δηλώσω ἐκείνους οἵτινες ἀφοῦ ἐπ' ἀρκετὸν τὸν *ἐκοροϊδευσαν* καλά, τὸν ἐγκατέλειψαν στὸ δρόμο νὰ συνάζῃ πετραδάκια ποῦ συνάζονται εὐκολώτερον τῶν...ψήφων.—*Ἀφελὴς Καρδία* (ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς Αἰγυπτιακοῦ Κόμματος, Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀνοικτοκάρδων). *(Η,562)*

Δηλῶ ὅτι ἀσπρίζω ἐνθουσιωδῶς μὲ... τὴν *σκοῦπα Ὀνειροπόλου*. Ἀσπρίστε τον καὶ σεῖς, παιδιά, ἂν ἀγαπᾶτε μὲ τὴν... μαυρομπογιά.—*Σκοῦπα τῆς Δημαρχίας* (Δήμαρχος). *(Η,563)*

Διορίζεται ὑποπρόξενος Ἀνοικτοκάρδων ἐν Μεγάροις ἡ *Βαρκούλα τῆς Πάχης*. —*Εἰκοσιὴ Πέμπτη Μαρτίου* (ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). *(Η,564)*

Χαιρετῶντες διαπλασιακὴν κίνησιν, δηλοῦμεν ὅτι, μὴ ἀνήκοντες εἰς οὐδὲν κόμμα, θὰ ψηφίσωμεν κατ' ἐκλογήν.—*Λάρης τοῦ Ὡραίου*, *Ἠλεκτρικὸν Ρεῦμα* (Πύργιοι).

Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ τις ἐκ τῶν δύο μας δολίως ἐφέρθη πέρυσιν, *Εὐχὴ τῆς Μάννας*, σὲ προκαλῶ, ἂν *ἰδέαν* κἂν *τιμῆς* ἔχῃς, νὰ μοὶ εἴπῃς ***σαφῶς*** καὶ ***κατηγορηματικῶς*** ἀπέναντι τῶν ***156*** ψήφων οὓς πέρυσιν ***ἐγώ σοι ἔδωκα*** (ἐκ τῶν 190 οὓς ἐν ὅλῳ ἔλαβες) καὶ ὅπερ, ἂν τολμᾷς ν' ἀμφισβητήσῃς, δύναμαι ***πληρέστατα*** νὰ σ' ἀποδείξω, νὰ μοὶ εἴπῃς λέγω, ὁποῖα ἦσαν τὰ 100 ψηφοδέλτια τὰ ὁποῖα διὰ τῶν εἰσέτι εἰς χεῖράς μου εὑρισκομένων ἐπιστολῶν σου, ὑπέσχεσο ὅτι θὰ ἀποστείλῃς εἰς τὴν «Διάπλασιν» ; Ἀναμένω.
ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Περὶ ποίας ἀποσκιρτήσεως ὁμιλεῖ ὁ *Ἀμίλκας Βάρκας* ; Μήπως περὶ τῆς ***πυξ λαξ*** ἐκδιώξεώς του ἕνεκα ποταπῆς διαγωγῆς του ; Ὅσον διὰ τοὺς 15 φίλους του (; ! ! ! ; !) τὸν προκαλοῦμεν εἰς τὸ ***προσεχὲς*** φύλλον νὰ δημοσιεύσῃ τὰ ***ὀνόματα*** αὐτῶν.

ΦΟΙΒΟΣ ΕΥΡΩΤΑΣ
ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
(Η, 567)

Κατόπιν πρωτοφανοῦς καὶ καταπληκτικοῦ περισυνοῦ θριάμβου σου, φίλτατε *Μαρμαρωμένε Βασιλῆᾶ*, ὁμοθύμως ὑμέτερον κόμμα ἐπιβεβλημένον θεωρεῖ νὰ σε συγκαταλέξῃ μεταξὺ τῶν γενικῶν ἀρχηγῶν αὐτοῦ. Ἐπίσης ἀναγνωρίζονται ἀρχηγοὶ «Πολιτικοῦ Συλλόγου» ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ *Ἀργεῖος Ἑρμῆς*, Κρήτῃ *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*, Πελοπονήσῳ *Ἐρνάνης*, ἀκαταγώνιστοι ἐκλογικοὶ παράγοντες ἐν ἑαυτῶν περιφερείαις.
ΛΑΤΡΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ
ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
(Η, 568)

Ὦ ! Βασιλὴᾶ ἀνοικτόκαρδε, δὲν σὲ ἀναγνωρίζω,
Τὸν θρόνον μου διεκδικεῖς καὶ δὲν σὲ χαμπαρίζω
Μόνη μου θὰ διατάττω κι' ἄλλοτε μὴ μὲ σκοτίσῃς
Ὅταν θὲς τιμὰς καὶ δόξα, τρέχ' ἀλλοῦ νὰ ἀναζητήσῃς
Ἄφες ἥσυχο τὸ κράτος τὸ ὁποῖον κυβερνῶ·
Οἱ λαγοὶ σὲ περιμένουν, ἂν θὲς στέμμα, στὸ βουνό !
Ἰδανικόπεις
χήρα ! Βασίλισσα Κράτους Ἀνοικτοκάρδων.

Συνάδελφοι,
Καιρὸς δὲν εἶνε πειά,
ἂς παύσουν τὰ μαλλώματα
κι' ἀντὶ νἀλληλοϋβρίζεσθε
ἀρχίστε ξεσπαθώματα.
Ἰδανικόπεις, Βασίλισσα.—***Αἰγυπτία Βασιλόπαις*** μόνη διάδοχος τοῦ θρόνου ! *(Η,570)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν, μόνον μὲ Δεσποινίδας. Διεύθυνσις : Fleur d'Egypte, B. P. 506, Alexandrie (Egypte). *(Η, 571)*

Εἰς τὴν φιλτάτην *Ἑλληνίδα Μητέρα* εὔχομαι τὸ «καλῶς ὥρισες».—*Ἐθνικὸς Στόλος*. *(Η, 572)*

Ἂν ἀκούσετε τὴν ἠχὼ τῆς καρδιᾶς σας, θὰ ψηφίσετε τὴν *Εὐχὴ τῆς Μάννας* καί... ἐκείνην ποῦ σᾶς παρακινεῖ 'ς αὐτό. *Κύκνειον Ἄσμα*, *Κεροβάτα Πάν*, ἔχετε μιὰ λευκὴ ψῆφο καὶ γιὰ μένα ;—*Ἠχὼ τῆς Καρδίας*.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΕΜΠΤΟΣ

Εἰς τὸ ἀναχωρῆσαν *Πυργιώτικο Φιλότιμο* εὔχομαι ταχεῖαν ἐπάνοδον.—*Ζιζάνιον Πύργου*. Κόμης τῆς ἑνότητος, Εἰδικὸς Γραμματεὺς Τιτλοφόρου Συλλόγου Πύργου.

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς τιμήσαντάς με διὰ τῆς ψήφου των καὶ ἐνεργήσαντας ὅπως ἐκλεγῶ Εἰδικὸς Γραμματεὺς τοῦ Τιτλοφόρου Συλλόγου Πύργου, ἰδιαιτέρως δὲ τὸν κ. Πρόεδρον.—*Ζιζάνιον Πύργου*, Κόμης τῆς Ἑνότητος. Εἰδικὸς Γραμματεὺς Τιτλοφόρου Συλλόγου Πύργου. *(Η,576)*

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν δελταρίων μὲ τὸ *Χίον τοῦ Ταϋγέτου*.—*Ζιζάνιον Πύργου*, Κόμης τῆς Ἑνότητος, Εἰδικὸς Γραμματεὺς Τιτλοφόρου Συλλόγου Πύργου. *(Η,577)*

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.— Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. (Η, 484) Ἀγγελίαν τοῦ 39ου φύλλ. εὐθὺς μετὰ τὸ ψευδώνυμον *Ἐπισκέπτρια τῆς Ἀλεξανδρείας* πρέπει νὰ προστεθῶσιν αἱ ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας παραληφθεῖσαι ἑπόμεναι 7 λέξεις: (πρωθυπουργίνα) *Ἀστρον Εἰρήνης* (ὑπουργὸς Δικαιοσύνης) *Ἀλεξανδρινὴ Ἀριστοκρᾶτις*.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.